

ХРИСТО ГЪРБОВ

ПОЛИТИЦИТЕ ТРЯБВА ДА СЕ ПОУЧАТ ОТ ХОРАТА В ТЕАТЪРА

МАРИЯ ЗАХАРИЕВА

В спектакъла “Магистратите също плачат”, включен в Петото национално турне на Държавния сатиричен театър 2005, Христо Гърбов беше възлова фигура - еврокомисарят Геремек, който осъществява в България мониторинг върху различните звена на правораздавателната ни система. С нашия известен актьор разговарях в паузата между двата много успешни спектакъла във Фестивалния комплекс във Варна.

Г-н Гърбов, как стигнахте до актьорската професия – случайно или съвсем целенасочено?

Аз първоначално исках да стана художник. По едно време и лекар. Учил съм и инженерство в родния си град Варна, но в крайна сметка започнах да кандидатствам във ВИТИЗ – цели четири години. Упорито кандидатствах и накрая ме приеха. Така че не може да се каже, че случайно съм се

насолчил към тази професия. В момента, в който реших да стана актьор, това беше категорично решение.

Кои бяха вашите преподаватели във ВИТИЗ? Има ли имена, които винаги ще помните?

Винаги ще помня проф. Елка Михайлова, която ме прие, а също и Петър Попзлатев, който ми преподаваше художествено

слово и техника на говора. За мен ВИТИЗ се оказа една много добра школа. И си спомням винаги с добро за тези хора.

Къде беше първият Ви ангажимент?
В Хасковския театър.

Не във Варна?

Не, във Варненския театър съм работил една година като сценичен работник. Не ми беше пътят във Варна, а пък и аз целях София като повечето актьори. Освен двете години в Хасково, бях две години и в Ловешкия театър с трупата на Иван Станев, който също е варненец, но вече работи и преподава в Берлин. После попаднах в Сатиричния театър чрез Национален конкурс, а в момента съм на свободна практика.

Какво Ви дава и какво Ви взема актьорската професия?

На мен ми е дала само хубави неща. Страшно много хора ме спират по улиците и ми казват, че съм любимият им артист. Значи, всичко хубаво, което може да се

случи на един актьор в професията, ми се е случило...

Да бъде любимец на публиката?

Да. А какво ми е взела актьорската професия не знам. По-скоро ми е дала. Максимално съм се възползвал от актьорската си практика.

Изиграхте ли вече любимата си роля или ролята, за която сте мечтал като кандидатствахте във ВИТИЗ?

Ами, аз не съм от актьорите, които имат любими роли. Не съм от актьорите, които искат да изиграят на всяка цена Хамлет или Ромео. Въпреки че съм играл и Хамлет, и Ромео – в една от постановките на Теди Москов. Неговите постановки са по-особени и са направени с много чувство за хумор. Може би Сирано де Бержерак – ролята, която изиграх пак в спектакъл на Теди Москов е ролята, която съчетава комично и тъжно в едно истинско присъствие и аз много я харесвам като актьор. И сега в спектакъла “Фенове” с режисьор Иглика Трифонова и автор Елин Рахнев, където играя по-нервният фен, се изявявам максимално като актьор.

Какво е мнението Ви за новата генерация български актьори? Вие като неин представител сигурно най-точно усещате по какво се различава младата генерация от старата?

Благодаря. Ами, различава се по това, че е по-млада. Възрастта е от голямо значение според мен. Вярно е, че възрастните актьори са много талантливил Това е едно изключително поколение пред което се прекланям – Калоянчев, Мутафова, Кольо Анастасов. При нас има приемственост и се надявам, че това проличава в днешния спектакъл. Аз много уважавам възрастните колеги. Но, за жалост, сега на младите им се дава много малък шанс в театъра.

А в киното?

В киното шансът е още по-малък. Защото театърът все пак се запази като структура, докато киното се разгради и е много, много трудно. Вече се правят много малко български филми. А точно в тях българският артист може да бъде на мястото си.

Какво според Вас може да съхрани българите като нация в нелеката политическа ситуация, в която се намираме?

Не мога точно да Ви кажа. Едва ли някой може да Ви даде формула на този въпрос. Но, като човек, който се занимава с театър, мисля че хората отиват там, където има нещо истинско и силно, което завладява публиката и те му върват. Затова все повече публика има напоследък в залите. И мисля, че политиците трябва да се поучат от хората в театъра.

Ето сега “Писмо до Америка” в лицето на Иглика Трифонова пожъна страшно големи успехи. Хората се връщат към езика си и към културата си, щом има хубави постижения в тази област. И мисля, че това е един от пътищата да се съхраним. Но това не е рецепта как да се справим в сложната политическа ситуация. За съжаление, рецептата на политиците трябва да е по-реалистична и прагматична. И те трябва да се разберат помежду си, защото много

ни спват и може да се каже, че те ни забавят в момента. Политиците са като воден камък за хората, които се занимават с изкуство. ■

ХРИСТО ГЪРБОВ е един от най-популярните актьори от младото поколение. Роден е във Варна. Завършва ВИТИЗ. Работи в Хасковския и Ловешкия театър, след което е приет в трупата на Сатиричния театър. Получава Аскеер 2000 за водеща мъжка роля в “Още веднъж отзад”, както и Специалната награда за актьорско майсторство на Съюза на артистите в България “Икар 2003” за ролята си в спектакъла “Фенове”. Участва във филмите “Рапсодия в бяло”, “Следвай ме”, “Високомерният бунт на L”, “Тишина”, “Орисия” и др.